

SUZANNE COLLINS și-a început cariera în 1991 ca scenarist de televiziune. A participat la realizarea mai multor emisiuni de succes ale postului Nickelodeon, printre care *The Mystery Files of Shelby Woo* sau *Clarissa Explains it All*, nominalizate la Premiile Emmy. A scris mai multe episoade ale programelor pentru preșcolari *Little Bear* și *Oswald*, de asemenea nominalizate la Premiile Emmy. La îndemnul lui James Proimos, autor de cărți pentru copii, a debutat cu romanul *Gregor pământeanul* (Nemi, 2016), primul volum al seriei de mare succes *Cronicile din subpământ*, răsplătite cu numeroase distincții și premii atât în Statele Unite, cât și în Marea Britanie. *Jocurile Foamei*, primul volum din trilogia cu același nume, s-a bucurat de un succes enorm, atât din partea publicului, cât și din partea criticii. A fost tipărit în nu mai puțin de 32 de țări în doar șase luni de la lansare, devenind rapid un bestseller *New York Times* și *USA Today*. Este recomandat de toate revistele de profil ca fiind una dintre cele mai bune cărți ale anului 2008: *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Kirkus Review*, *School Library Journal*, *Booklist*, *LA Times* și de *Barnes&Noble*, *Borders* și *Amazon*. În martie 2012, în America a avut loc premiera ecranizării *Jocurile Foamei*, realizată după un scenariu semnat de Suzanne Collins, Billy Ray și Gary Ross și regizat de acesta din urmă. Din distribuție fac parte Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson și Liam Hemsworth.

SUZANNE COLLINS
REVOLTA

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

ARMADA

Suzanne Murphy, Andrea Davis Pinkney, întregul colectiv de vânzări al editurii și mulți alții, care s-au dedicat acestei serii cu multă energie, inteligență și simț practic.

Celor cinci scriitori prieteni, Richard Register, Mary Beth Bass, Christopher Santos, Peter Bakalian și James Proimos, pe care mă bizui în cea mai mare măsură, recunoștință pentru sfaturile, perspectiva și râsetele lor.

Toată dragostea pentru răposatul meu tată, Michael Collins, care a pregătit terenul de lucru pentru această serie cu profunzimea sa angajare în educația propriilor copii în ceea ce privește războiul și pacea, și mamei mele, Jane Collins, care mi-a făcut cunoștință cu clasicii greci, cu science fiction-ul și cu moda (deși aceasta din urmă nu m-a atras); surorilor mele, Kathy și Joanie; fratelui meu Drew; socrilor mei, Dixie și Charles Pryor, și numeroșilor membri ai familiei mele extinse, ale căror entuziasm și sprijin m-au ajutat să nu mă opresc din drum.

Și, în cele din urmă, mă întorc spre soțul meu, Cap Pryor, care a citit *Jocurile Foamei* în prima variantă, a insistat să răspund la întrebări pe care nici măcar nu mi le imaginasem și a rămas cutia mea de rezonanță pe toată durata scrierii întregii serii. Le mulțumesc lui și minunaților mei copii, Charlie și Isabel, pentru dragostea lor de zi cu zi, pentru răbdare și pentru bucuria pe care mi-o aduc.

CUPRINS

Partea întâi. CENUȘA.....	7
Partea a doua. ATACUL	119
Partea a treia. ASASINATUL.....	225
Epilog	329
<i>Mulțumiri</i>	331

Imi privesc pantofii, urmărind cum se așterne pe pielea uzată un strat fin de cenușă. Aici fusese așezat patul pe care îl împărțeam cu Prim, sora mea. Iar acolo fusese locul mesei de bucătărie. Cărămizile șemineului prăbușit, acum un morman carbonizat, oferă un punct de referință pentru localizarea restului casei. Cum altfel m-aș putea orienta în marea acestor tonuri de gri?

Din Districtul 12 n-a mai rămas aproape nimic. Acum o lună, bombele incendiare ale Capitoliului au ras de pe suprafața pământului casele minerilor săraci din Filon, prăvăliile din oraș, până și clădirea Justiției. Singurul loc care a scăpat de incinerare a fost Cartierul Învingătorilor. Nu știu exact de ce. Poate ca să existe o zonă locuibilă agreabilă pentru oricine din Capitoliu care este nevoit să vină în district cu afaceri. Un reporter la vânătoare de știri ciudate. Un comitet însărcinat să aprecieze starea minelor de cărbune. Un detașament de Apărători ai Păcii în căutarea refugiaților întorși acasă.

Dar nu se întoarce nimeni, în afară de mine. Și asta numai pentru o scurtă vizită. Autoritățile din Districtul 13 au fost împotriva întoarcerii mele. Au considerat-o o aventură costisitoare și lipsită de sens, dat fiind faptul că sunt protejată de cel puțin o duzină de aeronave invizibile care mi se rotesc pe deasupra capului și că nu există nicio informație pe care aș putea s-o aflu. Însă trebuia să văd districtul. Era o nevoie atât de imperioasă, încât

am transformat-o într-o condiție a cooperării mele la oricare dintre planurile lor.

În cele din urmă, Plutarch Heavensbee, șeful creatorilor-de-joc, cel care i-a organizat pe rebelii din Capitoliu, și-a azvârlit brațele în sus.

– Lăsați-o să se ducă. Mai bine să irosim o zi decât încă o lună. Poate că un mic tur al districtului e exact ce-i trebuie ca să se convingă că suntem de aceeași parte.

De aceeași parte. Duc mâna la tâmpla stângă, în care simt o durere ascuțită. Exact în locul în care m-a lovit Johanna Mason cu bobina de sârmă. Amintirile mi se amestecă în cap când încerc să despart adevărul de neadevăr. Ce serie de evenimente m-au condus aici, printre ruinele orașului meu? E greu să-mi răspund, fiindcă efectele comotiei provocate de Johanna n-au dispărut cu desăvârșire și gândurile mele încă mai au tendința să se amestece unele cu altele. Iar medicamentele pe care le folosesc ca să-mi țină durerea sub control și să-mi îmbunătățească starea de spirit mă fac uneori să am vedenii. Așa cred. Încă nu sunt convinsă că în noaptea când podeaua camerei mele de spital s-a transformat într-un covor de șerpi contorsionați am avut halucinații.

Folosesc tehnica pe care mi-a sugerat-o unul dintre medici. Încep cu lucrurile cele mai simple, despre care știu că sunt reale, și mă îndrept treptat către cele mai complicate. Lista începe să mi se deruleze în minte...

Mă numesc Katniss Everdeen. Am șaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Am luat parte la Jocurile Foamei. Am evadat. Capitoliul mă urăște. Peeta a căzut prizonier. Se presupune că e mort. Cel mai probabil mort. Probabil e mai bine să fie mort...

– Katniss. Să cobor?

Vocea lui Gale, cel mai bun prieten al meu, ajunge la mine prin casca pe care-au insistat rebelii s-o port. El e sus, în aeronavă, urmărindu-mă cu atenție, gata să se năpustească dacă se întâmplă ceva rău. În acest moment îmi dau seama că stau ghemuită, cu coatele sprijinite pe coapse și cu capul în mâini. Probabil par în

pragul unui soi de epuizare totală. Asta n-o să se întâmple. Nu acum, când mă lasă în sfârșit să mă dezvăț de medicamente.

Mă ridic și îi resping oferta cu o fluturare de mână.

– Nu. Mă simt foarte bine.

Ca să-mi întăresc spusele, încep să mă îndepărtez de vechea mea casă, mergând spre centrul orașului. Gale a cerut să fie coborât în Doisprezece împreună cu mine, dar n-a forțat lucrurile când i-am refuzat compania. Înțelege că azi nu vreau pe nimeni alături. Nici măcar pe el. Există drumuri pe care trebuie să le faci singur.

În vara asta, vremea e arzătoare și foarte uscată. N-a căzut aproape niciun strop de ploaie care să răvășească mormanele de cenușă rămase în urma atacului. Își schimbă forma ici și colo, ca reacție la pașii mei. Nicio adiere nu le împrăstie. Urmăresc cu băgare de seamă ceea ce îmi amintesc că era drumul, fiindcă la început, când am aterizat pe Pajiște, n-am fost atentă și am nimerit cu piciorul direct într-un bolovan. Numai că nu era bolovan – era țeasta cuiva. S-a rostogolit și s-a tot rostogolit, apoi s-a oprit cu fața în sus. Și pentru multă vreme nu mi-am putut lua privirea de la dinți, întrebându-mă ai cui erau și gândindu-mă că așa ar arăta și ai mei, în împrejurări similare.

Pașii mei urmează drumul din obișnuință, dar nu e o idee bună, fiindcă e plin de rămășițele celor care au încercat să fugă. Unii au fost incinerați pe de-a-ntregul. Însă ceilalți, probabil răpuși de fum, au scăpat de dezlănțuirea flăcărilor și acum zac, împrăștiind miasme, în diferite stadii ale descompunerii, stârvuri acoperite de muște, la discreția necrofagilor. *Eu te-am ucis*, mă gândesc, trecând pe lângă un morman. *Și pe tine. Și pe tine.*

Pentru că am făcut-o. Săgeata mea, îndreptată către fisura din câmpul de forță care înconjura arena, săgeata aia a stârnit furtuna de foc, ca represalii. Am aruncat întregul Panem în brațele haosului.

Îmi răsună în minte cuvintele președintelui Snow, rostite în dimineața când urma să-ncep Turneul Triumfal:

Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupravegheată, se poate transforma într-un infern, distrugând Panemul.

Faptele au demonstrat că nici nu exagera, nici nu avea intenția să mă sperie. Poate încerca într-adevăr să-mi obțină ajutorul. Dar eu puseseam deja în mișcare ceva pe care nu mai aveam nicidecum puterea să-l țin sub control.

Arde. Încă mai arde, mă gândesc, amorțită. Focurile din minele de cărbuni își înalță fumul negru în depărtare. Însă n-a mai rămas nimeni căruia să-i pese. Mai bine de nouăzeci la sută din populația districtului e moartă. Cei în jur de opt sute de supraviețuitori sunt refugiați în Districtul 13, dar, din punctul meu de vedere, asta e totuna cu a nu mai avea niciodată un cămin.

Știu că n-ar trebui să gândesc așa; știu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru modul în care am fost primiți. Bolnavi, răniți, înfometati și cu mâinile goale. Însă nu pot trece niciodată peste faptul că Districtul 13 a jucat un rol în distrugerea Districtului 12. Ceea ce nu mă absolvă pe mine de vinovăție – se pot aduce învinuiri din belșug. Însă fără ei nici nu aș fi fost inclusă într-un plan mai amplu de distrugere a Capitoliului și n-aș fi avut mijloacele cu care s-o fac.

Locuitorii Districtului 12 n-au avut o mișcare de rezistență organizată de ei înșiși. N-au avut niciun cuvânt de spus în toată povestea asta. Dar, spre ghinionul lor, m-au avut pe mine. O parte dintre supraviețuitori cred totuși c-a fost noroc, fiindcă au scăpat în sfârșit din districtul nostru. Fiindcă au scăpat de foamea și de oprirea fără de sfârșit, de riscurile din mine, de biciul lui Romulus Thread, ultimul șef al Apărătorilor Păcii. Faptul că au cât de cât un nou cămin e privit ca o minune, de vreme ce, cu foarte puțin timp în urmă, nici măcar nu știuserăm că Districtul 13 încă mai exista.

Meritul pentru fuga supraviețuitorilor s-a revărsat direct asupra lui Gale, deși el nu e dispus să-l accepte. Imediat ce s-a încheiat Jubileul Pacificării – imediat ce am fost eu ridicată din arenă –, în Districtul 12 s-a întrerupt curentul electric, ecranele televizoarelor s-au înnegrit și în Filon s-a lăsat o asemenea liniște, încât oamenii își puteau auzi unii altora bătăile inimii. Nimeni n-a schițat niciun gest de protest, nimeni n-a sărbătorit cele petrecute

în arenă. Însă, cincisprezece minute mai târziu, cerul era plin de aeronave și ploua cu bombe.

Gale a fost cel care s-a gândit la Pajiște, unul dintre puținele locuri în care nu se găseau case vechi de lemn, îmbâcsite de praf de cărbune. A condus într-acolo cât de mulți oameni a putut, inclusiv pe mama și pe Prim. A alcătuit o echipă care a dărâmat gardul – o simplă barieră inofensivă, din plasă metalică în clipa aceea, când curentul electric fusese tăiat – și a călăuzit pe toată lumea în pădure. I-a dus în singurul loc la care s-a putut gândi, la lacul pe care mi-l arătase tata în copilărie. Și de acolo au privit flăcările îndepărtate mistuind tot ce cunoșteau pe lume.

În zori bombardierile pleaseră de mult, focurile se stingeau și li se alăturau ultimii supraviețuitori răzlețiți. Mama și Prim adunaseră răniții într-o singură zonă și încercau să-i trateze cu orice puteau culege din pădure. Gale avea două arcuri și două tolbe cu săgeți, un cuțit de vânătoare, un năvod și de hrănit peste opt sute de oameni îngroziți. Cu ajutorul celor care scăpaseră teferi, a reușit să-i hrănească vreme de trei zile. Atunci a apărut pe neașteptate o aeronavă care să-i evacueze în Districtul 13, unde erau suficiente compartimente pentru locuit, curate, cu pereții albi, și o mulțime de haine și unde se mânca de trei ori pe zi. Compartimentele aveau dezavantajul de a se afla sub pământ, hainele erau identice și mâncarea, relativ lipsită de gust, dar pentru refugiații din Districtul 12 toate astea nu reprezentau decât niște inconveniente minore. Se aflau în siguranță. Li se purta de grijă. Erau în viață și fuseseră primiți cu efuziune.

Entuziasmul a trecut drept bunătate. Dar un bărbat pe nume Dalton, un refugiat din Districtul 10 care ajunsese în Treisprezece străbătând distanța pe jos, cu zece ani mai înainte, mi-a dezvăluit adevăratul motiv.

– Au nevoie de tine. De mine. De noi toți. Cu ceva vreme în urmă a izbucnit un soi de epidemie de variolă care a ucis o grămadă dintre ei și i-a lăsat pe încă și mai mulți sterili. Un nou lot de reproducători. Asta văd în noi.

Cu zece ani în urmă, a lucrat la o fermă de vite, unde s-a ocupat de menținerea diversității genetice a cirezii prin implantarea unor embrioni congelați pe termen lung. E foarte probabil să aibă dreptate în privința celor din Treisprezece, fiindcă prin preajmă nu par să fie destul de mulți copii. Și ce dacă? Nu suntem ținuți în țărcuri, suntem instruiți ca să putem munci, copiii noștri sunt educați. Cei de peste paisprezece ani primesc grade inferioare în armată și lumea li se adresează respectuos cu apelativul „Soldat”. Autoritățile din Treisprezece i-au acordat automat cetățenia fiecărui refugiat.

Și totuși simt ură față de ei. Însă, firește, eu urăsc acum aproape pe toată lumea. Pe mine mai mult decât pe oricine altcineva.

Suprafața de sub tălpile mele devine mai tare și simt sub covorul de cenușă pietrele pavajului din piață. E mărginită de dărâmături, acolo unde se înălțau prăvăliile. Un morman de moloz înnegrit a luat locul clădirii Justiției. Mă îndrept către locul în care apreciez că s-a aflat brutăria părinților lui Peeta. N-a mai rămas nimic din ea, cu excepția cuptorului transformat într-o masă topită, informează. Părinții lui Peeta, cei doi frați mai mari ai lui – niciunul dintre ei n-a reușit să ajungă în Districtul 13. Doar câțiva dintre așa-numiții oameni cu stare din district au scăpat de foc. Peeta n-ar mai avea, oricum, la cine să revină. În afară de mine...

Mă îndepărtez cu spatele de brutărie și dau peste ceva, îmi pierd echilibrul și mă pomenesc stând pe o bucată de metal încins de soare. Încerc să ghicesc ce-ar putea fi, apoi îmi aduc aminte de recente îmbunătățiri aduse de Thread pieței. Butuci, stâlpi pentru biciuire și asta, ce-a mai rămas din spânzurătoare. Rău. Asta e rău. Îmi readuce în minte fluxul imaginilor care mă chinuie, când sunt trează sau când dorm. Peeta torturat – afundat în apă, ars, ciopârțit, supus șocurilor electrice, schilodit, bătut –, în timp ce Capitoliul încearcă să-i smulgă informații despre rebeliune, care nici măcar nu-i sunt cunoscute. Închid ochii și strâng cu putere din pleoape, în încercarea de a ajunge la el, străbătând sute și sute de kilometri, de a-i trimite telepatic gândurile mele, de a-i da de știre că nu e singur. Însă este. Și nu-l pot ajuta.

Alerg. Cât mai departe de piață și către singurul loc pe care nu l-a distrus focul. Trec pe lângă ruinele casei primarului, unde a locuit prietena mea, Madge. Nu știu nimic despre ea și despre familia ei. Au fost evacuați, duși la Capitoliu, din cauza poziției tatălui ei, sau au fost lăsați pradă flăcărilor? Cenușa tălăzuiește în jurul meu, așa că îmi ridic poalele cămășii peste gură. Nu mă întreb ce trag în nări, ci pe cine, cine amenință să mă sufoc.

Iarba e pârlită și zăpada cenușie s-a așternut și aici, dar cele douăsprezece case frumoase din Cartierul Învingătorilor sunt nevătămate. Intru dintr-un salt în cea care mi-a servit drept locuință în ultimul an, trântesc ușa și mă sprijin cu spatele de ea. Locul pare neatins. Curat. Ireal de tăcut. De ce m-am întors în Doisprezece? Cum mă poate ajuta vizita asta să răspund la întrebările de care nu reușesc să scap?

– Ce-o să fac? șoptesc către pereți.

Pentru că pur și simplu nu știu.

Oamenii îmi tot vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc. Plutarch Heavensbee. Asistenta lui prevăzătoare, Fulvia Cardew. O amestecătură de lideri ai districtelor. Oficialități militare. Dar nu și Alma Coin, președinta Districtului 13, care se mulțumește să privească. Are în jur de cincizeci de ani și un păr cărunt, care îi cade pe umeri ca un voal neted. Sunt oarecum fascinată de părul ei, fiindcă e atât de uniform, fără nicio imperfecțiune, fără niciun smoc, fără niciun fir cu vârful despicat. Are ochii cenușii, dar nu ca ai locuitorilor din Filon. Sunt foarte spălăciți, ca și cum pigmentul le-ar fi fost absorbit cu desăvârșire. Au culoarea zloatei, pe care îți dorești s-o vezi topită.

Ceea ce vor de la mine e să-mi asum cu adevărat rolul pe care mi l-au stabilit. Să fiu simbolul revoluției. Gaița-Zeflemitoare. Nu e de ajuns tot ce-am făcut în trecut, sfidând Capitoliul la Jocuri, oferind un punct de concentrare a forțelor. Acum trebuie să devin adevăratul lider, chipul, vocea, întruparea revoluției. Persoana pe care pot conta districtele – dintre care cele mai multe sunt acum pe față în război cu Capitoliul –, știind că le arată calea spre victorie. Nu trebuie s-o fac singură. Au o întreagă echipă de

oameni care să mă machieze, să mă îmbrace, să-mi scrie discursurile, să-mi regizeze aparițiile – ca și cum asta nu mi-ar suna oribil de familiar – și eu nu trebuie să fac nimic altceva decât să-mi joc rolul. Uneori îi ascult, iar alteori mă mulțumesc să privesc linia perfectă a părului lui Coin, încercând să hotărâsc dacă e sau nu o perucă. În cele din urmă părăsesc încăperea fiindcă începe să mă doară capul, fiindcă e ora mesei sau fiindcă, dacă nu ies din subteran, e posibil să-ncep să urlu. Nu mă obosesc să spun ceva. Mă ridic pur și simplu și plec.

Ieri după-amiază, în timp ce se închidea ușa în urma mea, am auzit-o pe Coin:

– V-am spus c-ar fi trebuit să salvăm mai întâi băiatul.

Adică pe Peeta. N-aș putea să fiu de acord cu asta mai mult decât sunt. Peeta ar fi fost o portavoce excelentă.

Și pe cine-au pescuit în schimb din arenă? Pe mine, care nu cooperez. Pe Beetee, un inventator bătrân din Trei, pe care-l văd rar, fiindcă a fost atras în activitatea de perfecționare a armamentului imediat ce a putut să stea în capul oaselor. I-au împins literalmente patul de spital cu roțile într-o zonă strict secretă și acum nu-și mai face apariția decât ocazional, la orele de masă. E foarte inteligent și foarte dornic să ajute cauza, dar nu reprezintă un instigator în adevăratul sens al cuvântului. Și mai e Finnick Odair, sex-simbolul din districtul pescarilor, cel care l-a ținut pe Peeta în viață atunci când eu n-am fost în stare s-o fac. Vor să-l transforme și pe el într-un lider al rebelilor, dar mai întâi vor trebui să-l păstreze treaz mai mult de cinci minute. Chiar și atunci când e conștient, trebuie să repeți totul de trei ori ca să-i ajungă la creier. Doctorii spun că e din cauza șocului electric de care a avut parte în arenă, dar eu știu că e ceva mai complicat decât atât. Știu că Finnick nu se poate concentra asupra niciunui eveniment din Treisprezece fiindcă se străduiește din răpputeri să vadă ce se petrece la Capitoliu cu Annie, fata nebună din districtul lui, singura ființă omenească din lume pe care-o iubește.

În ciuda rezervelor mele serioase, trebuie să-l iert pe Finnick pentru rolul său în conspirația care m-a adus aici. Măcar el are cât

de cât idee prin ce trec eu. Și e nevoie de prea multă energie ca să-ți conservi furia împotriva cuiva care plânge atât de mult.

Cobor scările cu picioare de vânător care nu vrea să facă nici cel mai mic zgomot. Adun câteva amintiri: o fotografie a părinților mei din ziua nunții, o panglică albastră pentru părul lui Prim, cartea familiei cu plante medicinale și comestibile. Cartea cade, deschizându-se la o pagină cu flori galbene, și mă grăbesc s-o închid, fiindcă au fost pictate de pensula lui Peeta.

Ce-o să fac?

Are vreun rost să fac ceva? Mama, sora mea și familia lui Gale sunt în sfârșit în siguranță. Cât despre restul oamenilor din Doisprezece, sunt fie morți, ceea ce este ireversibil, fie protejați în Treisprezece. Nu mai rămân decât rebelii din districte. Bineînțeles că urăsc Capitolul, dar nu cred că, asumându-mi rolul de Gaiță-Zeflemitoare, le pot aduce vreun folos celor care încearcă să-i vină de hac. Cum pot ajuta districtele, când ori de câte ori fac o mișcare provoc suferințe și pierderi de vieți? Bătrânul împușcat în Districtul 11 fiindcă a fluierat. Represiunile din Doisprezece după ce-am intervenit în timpul biciuirii lui Gale. Stilistul meu, Cinna, târât din Camera de Lansare înainte de Jocuri, însângerat și fără cunoștință. Informatorii lui Plutarch cred c-a fost ucis în timpul interogatoriului. Sclipitorul, enigmaticul, încântătorul Cinna e mort din cauza mea. Îmi alung gândul, fiindcă e insuportabil de dureros, nu-i pot face față fără să-mi pierd cu desăvârșire fragilul control asupra situației.

Ce-o să fac?

Să devin Gaiță-Zeflemitoare... binele pe care l-aș aduce, oricare ar fi acela, ar putea compensa pagubele? În cine mă pot încrede, ca să-i iau drept bun răspunsul la această întrebare? Cu siguranță nu în echipa din Treisprezece. Jur că acum, când familia mea și a lui Gale sunt ferite din calea răului, aș putea să fug. Nu mi-a mai rămas decât o singură problemă nerezolvată. Peeta. Dacă aș fi sigură că e mort, aș dispărea în pădure și nu m-aș mai întoarce niciodată. Dar până atunci sunt cu mâinile legate.

Mă răsucesc pe călcâie când aud un sâsâit. Cu spatele arcuit și urechile pleoștite, cel mai urât motan din lume stă în ușa bucătăriei.

– Buttercup, spun.

Au murit mii de oameni, dar el a supraviețuit și pare chiar să se hrănească foarte bine. Cu ce? Poate intra și ieși din casă prin fereastra camării, pe care o lăsam întotdeauna întredeschisă. E posibil să mănânce șoareci-de-câmp. Refuz să iau în considerare alternativa.

Mă ghemuiesc și întind mâna.

– Vino-ncoace, băiete.

Puțin probabil. E supărat fiindcă a fost abandonat. În plus, nu-i ofer mâncare, iar talentul meu de a-i da resturi a fost întotdeauna singura modalitate prin care mi-am răscumpărat păcatele în ochii lui. O vreme, când ne întâlneam în casa veche, fiindcă niciunuia dintre noi nu-i era pe plac cea nouă, părea că era începutul unei relații. Dar e clar că s-a zis cu asta. Clipește din ochii ăia galbeni, nesuferiți.

– Vrei s-o vezi pe Prim? Îl întreb.

Numele îi atrage atenția. În afară de al lui, e singurul cuvânt care-i spune ceva. Scoate un mieunat răgușit și se apropie de mine. Îl iau în brațe și îi mângâi blana, apoi deschid dulapul, scotocesc după geanta mea de vânătoare și îl îndes neceremonios înăuntru. Nu există niciun alt mod de a-l duce la aeronavă și, pentru sora mea, motanul ăsta cântărește cât o lume întreagă. Din nefericire, capra ei, Lady, un animal într-adevăr de valoare, nu și-a făcut apariția.

Aud în cască vocea lui Gale, spunându-mi că trebuie să ne-ntoarcem. Dar geanta pentru vânat mi-a adus aminte că mai vreau ceva. O agăț de spătarul unui scaun și urc în fugă scările spre dormitorul meu. În dulap atârână haina de vânătoare a tatei. Am adus-o aici din casa veche înainte de Jubileu, cu gândul că prezența ei ar fi putut să le aducă alinare mamei și lui Prim după moartea mea. Slavă Domnului, fiindcă altfel ar fi fost acum cenușă!

Contactul cu pielea moale pare liniștitor și amintirea orelor pe care le-am petrecut purtând-o mă calmează o clipă. Pe urmă, inexplicabil, palmele încep să-mi transpire. O senzație stranie îmi

cuprinde încet ceafa. Mă răsucesc brusc, întorcându-mă cu fața spre cameră, și descopăr că e pustie. Ordonată. Toate sunt la locul lor. N-am auzit niciun sunet alarmant. Atunci, ce e?

Strâmb din nas. E mirosul. Greșos, artificial. O pată albă trage cu ochiul din vaza cu flori uscate de pe măsuța mea de toaletă. Mă apropii cu pași prudenți. Acolo, nelăsându-se ascuns de verii lui conservați, e un trandafir alb, proaspăt. Perfect. Cu toți ghimpșii și cu petale mătăsoase.

Și înțeleg imediat cine mi l-a trimis.

Președintele Snow.

Când mirosul începe să-mi facă greață, mă retrag și ies din încăpere. De când e acolo? De o zi, de o oră? Rebelii au făcut o incursiune în Cartierul Învingătorilor, asigurându-se că nu e niciun pericol înainte de a mi se permite să vin aici, dar au căutat explozibili, microfoane, orice era neobișnuit. Dar poate trandafirul nu li s-a părut demn de luat în seamă. Doar pentru mine are un înțeles.

La parter, înșfac geanta de vânătoare, lovind-o de podea în mers, înainte de a-mi aminti că are un ocupant. Pe peluză, fac semne frenetice către aeronavă, în timp ce Buttercup se zbate. Îl înghiontesc cu cotul, gest care nu reușește decât să-l înfurie. O aeronavă se materializează și lasă în jos o scară. Mă urc pe ea și curentul mă paralizează până când sunt ridicată la bord.

Gale mă ajută să mă desprind de scară.

– Te simți bine?

– Da, răspund, ștergându-mi sudoarea de pe față cu mâneca.

Mi-a lăsat un trandafir! Vreau s-o strig, dar nu sunt sigură că țin să-măpartășesc o asemenea informație când cineva ca Plutarch mă urmărește din priviri. În primul rând, fiindcă aș părea nebună. De parcă fie mi-aș fi imaginat totul, ceea ce e foarte posibil, fie aș avea reacții exagerate, fapt care mi-ar garanta o întoarcere în târâmul viselor induse de medicamente, de unde mă străduiesc atât de mult să evaderez. Nimeni n-o să înțeleagă pe deplin că nu e pur și simplu o floare, nici măcar o floare din partea președintelui Snow, ci